

Arrest

nr. 161 378 van 4 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 juni 2015.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 19 november 2015.

Gelet op de beschikking van 11 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 juni 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeed waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk beschikt over een geldig paspoort, dient erop te worden gewezen dat zij voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing, nu artikel 2 van de vreemdelingenwet niet enkel een geldig paspoort vereist, maar eveneens een geldig visum.

Specifiek wat haar kritiek ten aanzien van het ontbreken van een termijn om het grondgebied te verlaten betreft, stelt de Raad zich de vraag naar het belang dat de verzoekende partij heeft bij het aanvoeren van deze kritiek nu er reeds meer dan 30 dagen zijn verstreken sinds de betekening van de bestreden beslissing en zij zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Zodoende stelt haar kritiek op dit punt haar niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovendien kan zij steeds bij gemotiveerd verzoek om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten verzoeken conform artikel 74/14 §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft en de kritiek van de verzoekende partij dat er geen rekening zou gehouden zijn met het gezinsleven van de verzoekende partij in het kader van de beoordeling van voormeld artikel 74/13 en meer bepaald met het feit dat de verzoekende partij al 9 jaar in België is en de verwerende partij op de hoogte is van zijn seksuele geaardheid die zij als asielmotieven heeft aangehaald, stelt de Raad vooreerst vast dat de bestreden beslissing op dezelfde dag werd genomen en ter kennis gebracht als de beslissing waarbij de gemachtigde de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard en waarin voormelde elementen werden beoordeeld. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de asielmotieven van de verzoekende partij geen elementen uitmaken waarmee de gemachtigde in het kader van de beoordeling zoals bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te houden. Wat het beweerde gezinsleven betreft en de verwijzing naar het 9-jarig verblijf in België, is de Raad van oordeel dat de verblijfsduur in België geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt, zodat de verwerende partij ook dit element niet diende te betrekken in de beoordeling van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zodoende kan haar kritiek geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij met deze kritiek een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat het in casu niet gaat om een verwijderingsbeslissing zodat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan aanvoeren. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu herhaalt de verzoekende partij de asielmotieven die zij heeft uiteengezet voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verwijst zij ernaar, en beperkt zij zich tot loutere beweringen zonder hiervan enig begin van bewijs aan te tonen. Op deze manier maakt zij echter geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Bovendien wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds tweemaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij heeft geweigerd

en de Raad bij arresten met nr. 102 853 en 131 422 van 14 mei 2013 en 14 oktober 2014 eveneens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij heeft geweigerd en waarbij de verzoekende partij zich op dezelfde asielmotieven beriep als in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en verwijst zij naar de gegevens omtrent haar seksuele geaardheid en gezinsleven, het gegeven dat hij wel in bezit is van een paspoort en naar arresten van de Raad, maar laat zij na op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Bovendien werd hierboven reeds op gewezen dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond waar zij zich beroept op haar asielmotieven. Wat de arresten betreft, dient erop te worden gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen. De schending van artikel 41 van het handvest wordt bijgevolg niet aangetoond.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 november 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 4 januari 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 16 november 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP verwijst naar haar uitgebreid verzoek om te worden gehoord en naar haar verzoekschrift. VwP verwijst naar haar nota en sluit zich aan bij de beschikking van de Raad.”

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar het verzoekschrift en naar de vraag tot horen en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 16 november 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter refereren aan het inleidend verzoekschrift en aan de vraag tot horen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 16 november 2015 opgenomen grond.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU